

Vážné časy přešly již nad korunou, kterouž jsem po Svých předcích bez poškvrny zdědil; slavná historie vlasti Naší vydává svědectví, že prozřetelnost, když mraky převratu, nejdražším statkům člověčenstva zkázou hrozícího, přes náš díl světa šířiti se počaly, nejednou meče Rakouského užila, aby bleskem svým tyto mraky rozehnal.

Nám nastává zase takový čas, kde vše, co trvalého a stálého jest, převráceno a troskotáno býti má, a to ne od jediných sekt, anobř od samých trůnů.

Nuceně k meči sahaje, těším se, že nabývá posvěcení tím, že bude záštitou a obranou cti a dobrého práva Rakouska, práv všech národů a států a všeho toho, co člověčenstvu jest nejsvětějšího.

K Vám však národové Moji, kteří jste věrností k přirozenému Svému domu vladařskému vzorem všem národům na oboru zemském, činím Své provolání, abyste Mi v boji počatém s věrností, oddaností a obětivostí ode dávna od Vás osvědčenou po boku stáli; synům Vaším, kteréž jsem do řadů vojska Svého povolal, posílám co Jejich pán válečný, pozdravení spolubojovnické; s hrdostí můžete k nim hleděti, v jejich rukou bude se orel Rakouský slavně vzhůru vznášeti.

Boj náš spravedlivý jest. Počínáme jej odhodlaně a s důvěrou.

Doufáme, že nebudeme jej podnikati samotní.

Země, na kteréž bojujeme, jest také krví německého národu bratrského napita, jakožto jedna z jeho záštit dobytá, a do dnešního dne uhájena; na ní lstiví nepřátelé Německa nejvíce rejdy své provozovati počali, když šlo o to, aby moc Německa uvnitř zlomili. Cit, že takové nebezpečení nastává, proniká také nyní krajiny německé, od chyše až k trůnu, od hranic k hranicím.

Mluvím jako kníže ve spolku německém, obraceje zřetel na společné nebezpečení a uváděje v paměť přeslavnou dobu, kde Evropa nadšení obecně vzplápolálemu za své osvobození měla co děkovati.

S pomocí Boží pro vlast!

Dáno ve Vídni, hlavním a sídelním městě Mé říše, dne dvacátého osmého měsíce dubna léta 1859.

František Josef m. p.